

Avui fa cent anys, el 22 d'agost de 1911, Enric Valor naixia a Castalla. En ocasió d'aquesta efemèride, l'anomenada blogosfera ha organitzat un **homenatge en xarxa** a la seua figura. Des d'aquests exilis, vull afegir-me, encara que siga a darrera hora, a la iniciativa, tot recuperant les impressions que l'obra de Valor van produir en mi quan era jove.

Vaig començar a estudiar filologia l'any 1990. Aleshores, al Col·legi Universitari de Castelló (embrió de la Universitat Jaume I), els tres primers anys de totes les filologies eren comuns, i jo encara no sabia quina triari quan fes quart. Pensava, ai de mi, que estudiaria filologia anglesa. Però aviat em vaig adonar que allò no era per a mi, de manera paral·lela al descobriment de la llengua pròpia, un descobriment en el qual van participar molts fets que ara seria prolix d'explicar. De resultes d'aquest desvetllament, em vaig interessar per les rondalles d'Enric Valor. Jo em sentia molt coix en l'ús escrit del català, i sentia un cert orgull, em revoltava contra allò. Per quins set sous jo, d'origen valencianoparlant, escrivia millor en castellà? I vaig llegir les rondalles per aprendre.

Recullo ací el que vaig escriure, a dinou anys, i per a ús personal, sobre el primer volum de rondalles de l'editorial Gorg, que recollia les "Rondalles de tema meravellós":

Ací tenim una valuosíssima mostra de tradicions populars, contades amb un mestratge poques vegades vist en llengua catalana: m'ha fascinat el llenguatge viu, popular, bullent d'autenticitat de la seua terra, un llenguatge incontaminat que vessa dites i expressivitat de les quasi s'han perdut. I és tota una delícia llegir aquests contes impregnats de la dolçor de les àvies vora la llar, amb aparicions, prínceps i objectes maravillosos, que tendeixen a fer feliç a la fadrina de torn, casada amb un bell príncep d'un reialme esplendorós. També hi ha les gracioses, simpàtiques ("El llenyater de Fortaleny", "L'envejós d'Alcalà", "El ferrer de Bèlgida"...). Seria interessant veure aspectes comuns a diverses d'elles, temes que es desenvolupen de manera similar, com el de la fadrina o fadrí o príncep que ha d'arribar al castell llunyà i passa per diversos perills: això apareix d'una manera o una altra a quasi totes, tot ben embolcallat de prodigis i encanteris.

En resum, una delícia antiga, difícilment explicable, que fa brollar un autèntic amor a la terra, la llengua, l'arrel...

No cal dir que segueixo subscriuint-ho tot. I seria molt agosarat dir que vaig estudiar filologia catalana gràcies a Enric Valor. Però ben cert que hi hagué connexions subterrànies...